

Zeggen dat je weggaat.

Ik ben me er altijd heel erg van bewust dat het erg belangrijk is om duidelijk tegen je honden te zeggen dat je weggaat als je dat voor langere tijd doet. Zeker als je dat buiten de gewone routine om doet. Anders maken ze zich hevig ongerust.

Door het mooie principe van klassieke conditionering, waarbij bijvoorbeeld een bepaalde handeling of een geluid de voorspeller wordt van wat er na gebeurt, weet Lotje van veel dingen al wat er gaat gebeuren. Trek ik mijn schoenen bij de voordeur aan, dan veert zij overeind, want dan gaan we uit. Hol ik de voordeur uit zonder een jas aan te trekken of sleutels mee te nemen, dan kijkt ze niet op of om. Ze weet dat ik dan maar even weg ben.

Maar kom ik de trap af met nette schoenen en een tas, dan gaat ze gelijk in haar mand zitten voor het koekje dat ze krijgt als ik langere tijd zonder haar wegga. Het is zelfs zo erg dat ze haar mand niet eens uit wil komen als ik haar roep omdat ze toevallig toch mee mag. Ik moet haar dan echt in haar mand aan de lijn doen en haar met enige dwang meenemen, want anders blijft ze gewoon zitten. Ook als ik bij de deur haar riem pak, die uitgebreid laat zien, met een koekje zwaai en haar met mijn allerliefste stemmetje roep. Ze gelooft het gewoon niet. Nette schoenen aan, is thuisblijven. Lotje is nogal rechtlijnig.

Het ergste wat je kunt doen, is stiekem wegsluipen. Er zijn nogal eens wat vriendinnen geweest die dat goedbedoeld wilden doen als ik een tijdje op hun hond moest passen. Hond ging lekker lopen spelen met de mijne of was druk bezig de grote mand met speelgoed leeg te halen om te inventariseren wat daar allemaal voor leuks in zat. Vriendin zei tegen mij: “Ach, ze speelt zo lekker, laat ik haar maar niet laten weten dat ik wegga, want dan wordt het misschien drama omdat ze mee wil.” (Net trouwens als sommige moeders die hun kind voor de eerste keer naar de crèche brengen.) Helemaal fout gedacht natuurlijk. Want als de hond klaar is met spelen, denkt die (net als dat kind): “Huh??? Daarnet was ze er nog. Waar is ze gebleven?” Opperste verbazing. Of, als je pech hebt, paniek.

Zelf heb ik lang geleden een keer dezelfde soort denkfout gemaakt door Britt na een gezamenlijke wandeling zonder veel te zeggen bij de fokker in de auto te stoppen om vervolgens in mijn eigen auto weg te rijden en op vakantie te gaan. Ik dacht in mijn onschuld dat dit het gemakkelijker zou maken voor Britt, dan bij de fokker de deur uitlopen en zonder haar in de auto stappen. Maar Britt was natuurlijk niet gek. Ze zag me weggrijden en dacht dat ik haar vergeten was, of zoiets. Ze heeft, eenmaal thuis bij de fokker, twee dagen voor het hek op me zitten wachten en wilde niet naar binnen. Het jaar daarop heb ik haar bij het hek verteld: “Nee, je moet hier blijven. Je moet hier slapen”. Ik heb het net zo lang herhaald tot ik iets van begrip in haar ogen zag voordat ik ben weggegaan. Britt is gewoon rustig naar haar fokker teruggelopen en heeft niet meer voor het hek gezeten. Had ze geleerd van die eerste keer logeren of heeft ze me begrepen? Ik denk alle twee.

Toch gaat het soms ineens een keer fout. Zoals deze week in ons huis in Frankrijk. Het was nat en glad. Mijn man Bram was op het schuurdak bezig en gleed ineens naar beneden. Hij maakte een flinke smak. Terwijl we op de ambulance wachtten, stopte ik Lotje alvast in de auto. Daardoor zag ze niet dat Bram op een brancard uit het huis werd gedragen. Toen Lotje en ik weer van het ziekenhuis terug kwamen, was er thuis geen Bram. Dat vond ze raar. Ze was er immers niet bij toen hij wegging. Hij had haar niet verteld met zijn gebruikelijke aai over haar bol en “Dag Lotje, zul je je een beetje gedragen?” dat hij wegging. En in Frankrijk zijn we altijd met zijn drietjes bij elkaar.

Toen ik haar 's avonds uitliet, holde ze als eerste verheugd naar de auto. Daar zou hij nu vast wel uitstappen. Maar nee, constateerde ze beteuterd. Toen ik de trap op naar de slaapkamer liep, kwam ze achter me aan en inspecteerde in de slaapkamer of hij daar soms in

bed lag. Iets wat ze nooit doet; ze blijft altijd beneden. De volgende dag merkte ik aan haar gedrag dat ze van slag was. Gelukkig mocht Bram die dag al weer terug naar huis. Lotje kon haar geluk niet op toen ze hem zag. Ze bleef maar om hem heen kwispelen en gaf hem likje na likje. Ze was hem echt kwijt geweest.

Elia Hattinga van 't Sant